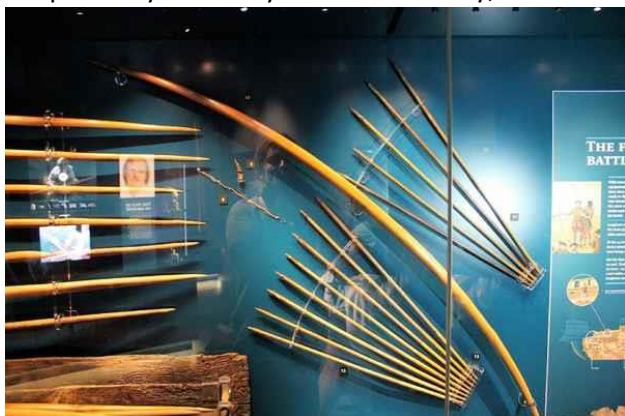

Výprava do Anglie 2018

Rok se sešel s rokem a naše slovná společnost se opět rozhodla zavítat do kolébky lukostřelby a poctít Albion svojí přítomností. Po prvotním nadšení, spoustě příslibů a zmatcích s daty se výpravy nakonec zúčastnila pouze trojice srdcařů a jedna nestřílejší bylinkářka. Po nesnadné logistice, která probíhala především na Moravě, jsme v kompletní sestavě vyrazili z Prahy krátce po setmění. Jako vůz nám posloužil sedmimístný VW Caddy, kde bylo snad poprvé dost místa pro všechny naše serepetičky a člověk se občas mohl i natáhnout. Cesta probíhala standardně, bez zbytečného hrdinství a pozdně noční/brzo ranní pokusy o překonání zvukové bariéry většina osádky vozu stejně zaspala. Mikroklima uvnitř vozu nám navíc zpestřovala neidentifikovatelná vůně přisuzovaná jedněmi Vyrusovým syrečkům, druhými zas Kašovým nohám. Na trajekt do Anglie jsme se nalodili jako starý harcovníci a první pořádný zážitek z cesty si odnesly právě z jeho paluby. Řekněme, že toho dne bylo moře neklidné a my to samozřejmě museli vidět z blízka. Celou cestu jsme z dolních palub sledovali obrovské vlny a nechali se fackovat vodním živlem. Tak kvalitně nasolení a vyfoukaní jako naše kompanie nejsou ani slanečci v tornádu.

Bílé Doverské útesy byly standardně úchvatné, ale tentokrát jsme si je prohlídli zblízka na naší první zastávce. Hned po vylodění jsme totiž zamířili nazdařbůh k pobřeží. Tam jsme narazili na roztomilou strážní věžičku a betonový val, který Angličani vybudovali, aby jim nenechaly oceán neokusoval pevninu. Protože jsme v dálce viděli cosi jako hrad, vydali jsme se tím směrem. Hrad se tentokrát nekonal, ale zato jsme narazili na docela rozsáhlý památník pilotů z letecké bitvy o Anglii, které se účastnili i čeští piloti. Trošku zklamaní tím, že vystavená letadla byly jen makety, jsme pokračovali dál po pobřeží. Protože nás vlnobití neustále provokovalo, rozhodli jsme se zastavit u jedné zanedbané pobřežní pevnůstky nazvané Sandgate Castle a ukázat mokrému živlu, že se ho nebojíme. Stavba byla nazvaná zřejmě ironicky protože zdejší pláž byla tvořena výhradně mořem omlétými pazourky. Také když má něco hradby, které lze ztéci pomoci židle, zdráháme se to nazývat hradem.

Voda Lamanšského průlivu byla očekávatelně ledová, ovšem vlny byly něco, s čím si kluci z vnitrozemí málem neporadili. Kaša si hrál na bílou velrybu vyvrženou mořem a asi každého z nás stáhla některá z vln pod sebe v pokusu praštit s námi o dno. Slaných facek jsme dostali nepočítaně, ale za ten zážitek to stálo. Obtěžkáni pazourky, mušlemi a racím peřím jsem se nepokořeni vrátili do auta. O několik hodin později už jsme dorazili do našeho cíle v malebném Southamptonu. Tady nás do svého pohostinného náručí přivítal jeden z našich Anglických ambasadorů Vyrus.

Program dalšího dne byl jasný. Vyrázili jsme tam co vždycky. V Mary Rose muzeu se toho od naší loňské návštěvy moc nezměnilo. Pořád ty samé archeologické nálezy, které jinde na světě nenajdete. Jediné nepříjemné překvapení nás čekalo u vstupu, kde jsme zjistili, že muzeum se vyčlenilo z historického přístavu a má oddělené vstupné a vlastně i pokladnu. Kromě toho jsme si v loděnici prohlédli obrovský rozdíl mezi přílivem a odlivem. Pochutnali si na fish & chips a vyrazili zpátky do Southamptonu. Tentokrát jsme se ale vzmohli na víc než jen přespání. Západ slunce jsme pozorovali z Vyrusovy nečekaně útulné střechy a večer zaplnily naším ambasadorem komentovanou prohlídkou města a zbytků středověkého opevnění. I když mají Angličani ve zvyku památky zanedbávat, popřípadě prazit betonem, byla noční procházka kouzelná.

Další den jsme to do Portsmouthského muzea vzali oklikou. Že jsou nad městem pěkné pevnůstky, jsme věděli už od Vyruse, ale že hned v té první, pojmenované podle admirála Nelsona, je největší sbírka kanónů, jakou jsme kdy viděli, bylo více než příjemné překvapení.

Bylo tu vážně všechno. Od historických skvostů „získaných“ v Indii, přes kopii kanónu z Mary Rose, až po obří experimentální zbraň nasazené za druhé světové války. Není přehánění, když řekneme, že někteří z nás téměř chrochtali blahem. Nemalou atrakcí byly také místní pazourky, které si jen tak ledabyle čučely ze stěn tunelů, jako by netušily, že by nám za ně v Čechách utrhlí ruce. Škrtní křesadlem jen tak o stěnu bylo v naprosté temnotě pevnostních chodeb opravdu zážitek. Ještě, než jsme se vrátili do muzea, stihli jsme se ztratit ve starožitnictví uvnitř historické loděnice. Co někomu může přijít jako kramářství nám připadalo jako sbírka pokladů.

Obzvlášť místní sbírka střelných a sečných zbraní stála za to a za pár šušní jste si tu mohli koupit bednu granátů z první světové. Obtěžkáni kořistí jsme pokračovali další návštěvou muzea a prohlídkou města. Z hradeb na pláži se nám dokonce podařilo najít místo, kde byla Mary Rose potopena a o pár století později nalezena. Po nemalých komunikačních šumech se nám podařilo posbírat družinu roztroušenou po městě a na oslavu jsme se šli opět smocit do oceánů. Tentokrát se nás nesnažil umlátit, jen studený byl pořád, neřád.

Následoval další večer v příjemné společnosti Vyruse a kočky jeho spolubydlícího, který možná je a možná není smyšlený. Další ráno jsme si vyjeli prohlédnout zříceninu hradu Corfe. Bylo to už nějaký ten pátek, kdy domorodci rozebrali masivní opevnění na stavbu domů. Ve výsledku to znamenalo, že vedle pahýlů hradu čnicích zuboženě do nebe se rozkládala nádherná vesnička bez výjimky postavená z šedého kamene. Při vycházce kolem hradu jsme zamířili i do míst s cedulí vstup jen na vlastní nebezpečí, a kromě krásné vyhlídky si rozedrali nohy v pravém anglickém bodláčí, s kterým si tu příroda opravdu zahýřila. Kromě toho jsme se nutně museli zastavovat každých přibližně deset metrů, obdivovat místní nezvyklou květenu a při tom se cpát ostružinami až nám za ušima praskalo. Ostružinám se tu opravdu dařilo. Jejich keře dorůstaly i několika metrů a proplétali se s větvemi stromů, takže na ty nejšťavnatější trsy by jeden potřeboval štafle a nůši. Když jsme se vybloudili dosytnosti, nastal čas vyrazit na lukařský workshop a střílení do Walesu. Všichni jsme se zhrozili, když se Vyrus odmítl akce zúčastnit, obzvlášť když se nemohl vymluvit na práci, nemoc ani smrt v rodině.

Cestou jsme si prohlédli jeden z největších mostů v Evropě a za tmy dorazili na místo setkání. Sveřepí angličtí lukaři se nepolekali ani party českých hejkalů, kteří se nečekaně vynořili ze tmy, a tak nastalo vítání a seznamování. Jak se ukázalo Angličani a Velšani tvořili pouze menší část osazenstva táboráku a mezinárodní účast díky našemu přičinění převládla. Kromě místních se totiž dostavili i lukaři z Finska a Norska, kteří ale anglicky brebentili tak dobře, že byly od domorodců téměř k nerozeznání.

Další den to už celé vypuklo. Hned ráno dorazily místní posily a všichni se pustili do díla. Jeden nevěděl, jestli dřív sledovat ostatní nebo se pokoušet taky něco tvořit. Provádělo se tu všechno, co má něco společného s lukařinou. Od štípání kmenů, přes krouhání luků, tilerování, olepování šípů, motání tětiv až po kování hrotů. Všechno hezky jednoduše a vlastníma rukama. Žádná složitá udělátka, spíš ostré nástroje a šikovně

ruce. Docela nás překvapilo, jak jde všem práce od ruky. Tedy až na místního kováře hrotů, který proklel místní kovadlinu tolikrát, že se musela urazit a odmítnout spolupracovat. Kromě rukodělné osvěty se nám dostalo i docela podrobného poučení o tom, jak se střílí ze silného luku a jak se před střelbou protáhnout. Večer jsme završili střelbou Flightu na nedalekém poli. Tam se jako obvykle dařilo hlavně Kašovi. Noc byla sice chladná, ale společnost kolem ohně příjemná.

Druhý den už byl ve znamení střelby. Také se na nás přijel podívat i druhý anglický ambasador Čubaka, který se spíš, než střílet přijel pochubit svojí drahou polovičkou. Většinu dne jsme cupitali po anglickém trávníku, který je sice úchvatný napohled, ale hledání šípů znesnadňuje natolik, že nechápu, jak se z Anglie mohla vůbec stát lukostřelecká velmoc. Střelecká část byl klasicky pestrý anglický roving. Kromě střelby na vlajky v neznámé vzdálenosti jsme si střílení zpestřili sestřelováním lebky, prorážením plechu, vypouštěním na obří kopy hnoje i lovem šípů zaražených v korunách stromů. V rovingu vystřílel první místo Kaša určitě kvůli tomu, že na lukařském kempu byl z nás jako jediný doopravdy lukař. Ostatním se ale taky dařilo. Čiko strefil tyčku pohřbenou půl metru v hoře hnoje a Seifgard propenetroval plech ze všech střelců nehlouběji.

Po odpolední části střelby jsme se rozloučili a vyrazili zpátky do vlasti. Cesta probíhala bez větších obtíží. Na trajekt jsme se nalodili pozdě v noci a trochu lítostivě sledovaly mizející světla pevniny. Na francouzské straně jsme se ještě naposledy smočili na luxusní písčité pláži a pak už následovala jen dlouhá cesta domů. Dlouhá především proto, že přes celou Evropu jsme nepotkali jedinou zácpu, jen v zatracený Uhříněvsi jsme 500 metrů popojížděli asi hodinu a půl.

Co napsat na závěr. Výpravu bych označil za úspěšnou. Všichni zúčastnění si cestu užili, něco nového jsme se dozvěděli, něco nového viděli a něco nového i zkusili. Tak snad zase za rok...

